

Verloren meisjes

Angela Marsons bij Boekerij:

Stille schreeuw

Wreed spel

Verloren meisjes

Angela Marsons

Verloren meisjes

Deel 3 van de *Kim Stone*-serie

Twee meisjes verdwijnen, slechts een van hen zal overleven.

Wie? Dat is aan jou.

ISBN 978-90-225-9141-3

ISBN 978-94-023-1766-4 (e-book)

ISBN 978-90-528-6393-1 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Lost girls*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: DPS design & prepress studio

Omslagbeeld: © Trevillion Images

Zetwerk: Textcase

© 2015 Angela Marsons

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is opgedragen aan Mary Forrest,
die zovelen met haar liefde en generositeit raakt, waaronder ik.
Mary, je hebt ons allemaal zoveel geleerd.
Die lessen dragen we voor altijd bij ons.*

PROLOOG

Februari 2014

Emily Billingham probeerde door de hand die haar mond bedekte, heen te schreeuwen.

De vingers die tegen haar onderkaak drukten, waren slank, maar wel sterk. Ze wist een geluidje over haar lippen te krijgen, maar het drong niet door de smorende hand heen. Ze wierp haar hoofd naar achteren om los te komen, maar haar achterhoofd raakte iets hards. Was het een rib?

‘Hou op, stomme kleine trut,’ zei de man, terwijl hij haar achteruit meesleurde.

Het gebons in haar oren overstemde het geluid bijna. Haar hart bonsde wild in haar borst. Door de stof voor haar ogen kon ze haar omgeving niet zien, maar ze voelde grint onder haar voeten.

Iedere stap bracht haar verder bij Suzie vandaan!

Opnieuw wierp Emily zich achterover. Met uitgestrekte armen probeerde ze zich los te duwen, maar hij trok haar dichtert tegen zich aan. Verwoed deed ze een poging zich uit zijn greep te wurmen.

Zijn greep verstrakte.

Ze wilde niet met hem mee. Ze moest los zien te komen. Ze moest hulp halen. Papa zou wel weten wat te doen. Papa zou hen allebei redden.

Ze hoorde een autoportier piepen. O nee... het busje. Ze verzamelde kracht om nog een keer te schreeuwen. Ze wilde echt niet opnieuw dat busje in. ‘Nee, alstublieft...’ snikte ze. Weer een wanhopige draai om los te komen.

Hij trapte haar hard in haar knieholte.

Ze zakte door haar been en struikelde naar voren, maar met een vuist in haar haren voorkwam hij dat ze op de grond viel.

Haar hoofdhuid brandde zo hevig dat de tranen haar in de ogen sprongen.

Met één vloeiende beweging gooide hij haar achter in het busje en smiet de deur dicht. Het was hetzelfde blikkerige geluid als een paar dagen geleden, toen ze op weg naar school was geweest.

Het klaslokaal leek zo ver weg... Ze vroeg zich af of ze haar vriendinnen ooit nog zou terugzien.

Het busje scheurde achteruit, waardoor ze tegen de deuren werd geworpen. Pijn ontplofte in haar schedel. Ze deed een poging om overeind te komen, maar het busje reed te snel en ze werd op haar zij geworpen.

Haar wang schaafde over de houten vloer toen de wagen voortsnelde. Haar blote kuit kraste langs een spijker en ze kromp ineen. Een warm straaltje bloed liep langs haar been naar haar enkel.

Suzie zou zeggen dat ze sterk moest zijn, net zoals toen ze bij het turnen haar pols had gekneusd. Haar vriendin had Emily's andere hand vastgehouden en haar kracht geboden door te zeggen dat het allemaal goed zou komen. Ze had gelijk gehad.

Maar dit keer niet.

'Ik kan het niet, Suzie. Het spijt me,' fluisterde Emily toen de tranen overgingen in snikken. Ze wilde sterk zijn, voor haar vriendin, maar het beven dat in haar benen was begonnen, trok langzaam door haar hele lichaam heen. Ze trok haar knieën op tot haar kin en probeerde zich tot een zo klein mogelijk balletje te vormen, maar het trillen hield niet op.

Een druppeltje urine liep langs haar been. Nog eentje, nog eentje... en toen werd het een stroom die haar lichaam niet kon tegenhouden.

Een doodsbanne snik ontsnapte Emily en ze bad dat dit alles zou ophouden.

Ineens kwam het busje tot stilstand.

‘Alsjeblieft, mama, kom me redden,’ fluisterde ze in de plotse, onheilspellende stilte. Ze lag tegen de deur, niet in staat zich te verroeren. Het beven had haar verlamd. Ze had niet langer de kracht om zich tegen hem te verzetten en lag nu alleen nog te wachten op wat zou volgen.

Angst kneep haar keel dicht toen haar ontvoerder het portier opende.

Black Country — Maart 2015

Kim Stone voelde de woede in haar binnenste branden. Vanuit het ontstekingsmechanisme in haar brein raasde furie als elektriciteit tot haar voetzolen door haar heen, en weer terug. Als haar collega Bryant nu bij haar was, zou hij haar tot kalmte manen. Hij zou zeggen dat ze moest nadenken voor ze iets deed, dat ze aan haar carrière en haar inkomen moest denken.

Het was dus maar goed dat ze alleen was.

De Pure Gym-sportschool was gevestigd in Level Street in Brierley Hill, tussen het Merry Hill-winkelcentrum en de kantoren en bars in het Waterfront-complex. Het was zondag rond lunchtijd en de parkeerplaats stond vol auto's.

Ze maakte een rondje, zag de wagen waar ze naar op zoek was en parkeerde de Ninja direct naast de hoofdingang. Ze zou niet lang blijven.

In de hal liep ze naar de receptie toe. Een knappe, gespierde vrouw glimlachte breed naar haar en stak haar hand uit. Kim vermoedde dat ze een lidmaatschapspasje verwachtte. Maar zij had haar eigen lidmaatschapspasje: haar politiepas. 'Ik ben geen lid, maar ik wil een van je klanten kort spreken.'

De vrouw keek rond alsof ze met iemand zou willen overleggen.

'Een politie-aangelegenheid,' verklaarde Kim. *Zoiets in elk geval*, dacht ze bij zichzelf.

De vrouw knikte.

Kim keek op het bord en wist meteen waar ze naartoe moest. Ze sloeg

linksaf en stapte een ruimte in. Voor haar bevonden zich drie rijen apparaten waarop mensen aan het steppen, wandelen en hardlopen waren. Haar blik gleed over de ruggen van al die mensen die hun energie verspilden en nergens kwamen.

Degene die ze zocht, was aan de andere kant van de ruimte in een hoek bezig op een stepapparaat. Het lange, in een staart gebonden blonde haar was de eerste aanwijzing. Het feit dat ze haar telefoon op het plankje voor zich had liggen, bezegelde Kims vermoeden.

Nu Kim haar doelwit had gevonden, vervaagden de geluiden van sportende mensen en de nieuwsgierige blikken die ze als de enige volledig geklede persoon in de ruimte toegeworpen kreeg, naar de achtergrond. Het enige wat haar interesseerde, was de betrokkenheid van deze vrouw bij de dood van de negentienjarige Dewain.

Kim ging voor het apparaat staan en leunde naar voren. De schok die zich op het gezicht van Tracy Frost aftekende, was bijna genoeg om haar woede te blussen. Bijna, maar niet helemaal. 'Heb je even?' vroeg ze, hoewel het geen vraag was.

Heel even leek het erop dat de vrouw haar evenwicht zou verliezen. Zou dat even jammer zijn geweest...

'Hoe heb je...?' Tracy keek rond. 'Je bent toch niet binnengekomen door met je politiepas te wapperen?'

'Ik wil je graag even alleen spreken,' herhaalde Kim.

Tracy ging door met steppen.

'Ik wil ook best hier praten, hoor.' Kim verhief haar stem. 'Ik zal deze mensen hier toch nooit meer zien.' Ze wist dat minstens de helft van de zaal naar hen keek.

Tracy stapte achterwaarts van het apparaat af en pakte haar telefoon.

Kim was verrast door de lengte van de vrouw: ze kon maximaal 1,55 meter zijn. Kim had haar nog nooit zonder hakken van minstens vijftien centimeter gezien, wat voor weer het ook was.

Ze stampte de damestoiletten binnen en duwde Tracy tegen de muur. Haar hoofd miste de handdroger maar net. ‘Waar dacht je verdomme dat je mee bezig bent?’ brulde Kim.

Een toilethokje vloog open en een tiener vluchtte naar buiten. Ze waren alleen.

‘Je kunt me niet zomaar...’

Kim stapte achteruit, zodat er een heel klein beetje ruimte tussen hen ontstond. ‘Hoe kon je verdomme dat verhaal publiceren, domme trut? Hij is dood. Dewain Wright is dood en dat is jouw schuld.’

Tracy Frost, een lokale verslaggeefster en volgens Kim het drek der aarde, knipperde langzaam met haar ogen toen Kims woorden tot haar doordrongen. ‘Maar... mijn verhaal...’

‘Het is jouw verhaal dat hem zijn leven kostte, stomme koe.’

Langzaam begon Tracy haar hoofd te schudden.

Kim knikte. ‘Zeker wel.’

Dewain Wright was een tiener uit het Hollytree-wooncomplex. Hij zat al drie jaar in een bende die zichzelf de Hollytree Hoods noemde en had dat leven achter zich willen laten. De bende had ervan gehoord en hij was neergestoken. Ze hadden hem voor dood achtergelaten, maar een voorbijganger had hem gereanimeerd.

Kim was erbij gehaald om de poging tot moord te onderzoeken. Haar eerste bevel was het feit dat hij nog leefde voor iedereen behalve zijn directe familie verborgen te houden. Ze wist dat de bende hem alsnog zou afmaken als die er lucht van zou krijgen.

Die nacht had ze naast zijn bed gezeten, hopen dat hij tegen alle prognoses in zelf zou gaan ademen. Met zijn hand in de hare had ze hem haar energie geboden, haar kracht, zodat hij zijn weg terug zou vinden. Ze was diep geraakt geweest door de moed die hij had getoond in zijn strijd tegen zijn huidige leven en zijn lot. Ze had de kans willen krijgen om die dappere jongen, die besloten had het bendeleven de rug toe te keren, te leren kennen.

Nu leunde Kim naar voren, Tracy met haar blik vastpinnend. De vrouw kon geen kant op. ‘Ik heb je gesmeekt dat verhaal niet te publiceren, maar je kon je gewoon niet inhouden, hè? De eerste zijn was belangrijker dan wat dan ook, toch? Ben je zo wanhopig op zoek naar aandacht van de nationale kranten dat je er een kind voor op wilt offeren?’ brulde Kim tegen haar. ‘Ik hoop voor je dat ze je inderdaad een contract aanbieden, want hier heb je niets meer te zoeken. Daar zal ik persoonlijk op toezien.’

‘Het ging niet om...’

‘Natuurlijk ging het wel om jezelf!’ tierde Kim verder. ‘Ik weet niet hoe je erachter bent gekomen dat hij nog leefde, maar nu is hij dood. En ditmaal is dat de bittere waarheid.’

Verwarring tekende zich af op het gezicht van de andere vrouw.

Dat stomme wijf wilde iets zeggen, maar kon duidelijk de juiste woorden niet vinden. Maar goed, Kim zou toch niet geluisterd hebben. ‘Je wist toch dat hij daar weg wilde? Dewain was een fatsoenlijke knul die gewoon wilde leven.’

‘Het kan mijn schuld niet zijn,’ zei Tracy. Ze kreeg weer wat kleur op haar gezicht.

‘Ja, Tracy, dat was het wel,’ zei Kim met nadruk. ‘Het bloed van Dewain Wright kleeft aan jouw vieze kleine duivelspootjes.’

‘Ik deed alleen mijn werk maar. De wereld heeft het recht om dit soort dingen te weten.’

Kim boog zich wat dichter naar haar toe. ‘Ik zweer het je, Tracy, ik zal niet rusten tot jij kranten alleen nog maar rondbrengt in plaats van...’ Haar woorden werden overstemd door het gerinkel van haar mobiele telefoon.

Tracy maakte van de gelegenheid gebruik door gauw buiten Kims bereik te stappen.

‘Stone,’ zei Kim toen ze de telefoon opnam.

‘Ik wil je op het bureau zien. Nu meteen.’ Hoofdinspecteur Woodward was geen bijzonder warmhartige baas, maar normaal gesproken nam hij toch in elk geval de moeite om even te groeten.

Kim dacht snel na. Hij belde haar op een zondag rond lunchtijd, ondanks dat hij erop had gestaan dat ze die dag vrij zou nemen. Het was daarnaast duidelijk dat iets hem flink dwarszat. 'Ik kom eraan, Stacey. Voor mij een droge witte wijn, graag,' zei ze. Daarna hing ze op. Mocht haar baas zich afvragen waarom ze hem zojuist Stacey had genoemd, dan legde ze dat straks wel uit. Ze ging absoluut niet onthullen dat ze zojuist een urgent telefoontje van haar baas had gekregen, niet zolang ze in de buurt was van de walgelijkste journaliste die ze ooit had gekend.

Er waren twee mogelijkheden: of ze zat enorm in de problemen, of er kwam een grote zaak aan. Geen van beide gevallen ging dat onderkruipsel iets aan.

Ze wendde zich weer tot Tracy Frost. 'Denk maar niet dat dit voorbij is. Ik vind wel een manier om je te laten boeten. Dat beloof ik je,' zei Kim, terwijl ze de deur van de toiletruimte openduwde.

'Dit kost je je baan, wacht maar!' krijste Tracy haar na.

'Doe je best,' riep Kim over haar schouder. Afgelopen nacht was een negentienjarige jongen gestorven en dat was een totaal zinloze dood geweest. Het was niet bepaald een goede week, en ze had zo het gevoel dat hij nog veel erger zou worden.

Kim parkeerde de Ninja achter het politiebureau van Halesowen.

De politie-eenheid West Midlands besloeg een gebied met bijna 2,9 miljoen inwoners in de steden Birmingham, Coventry en Wolverhampton, evenals het gehele Black Country. De eenheid was onderverdeeld in tien lokale districten, waaronder haar eigen district, Dudley.

Kim liep naar de derde verdieping, klopte aan, stapte naar binnen en bleef toen staan.

Haar verbazing kwam niet doordat Woody naast zijn imponerende baas, commissaris Baldwin, zat. Het kwam ook niet doordat Woody een polo droeg in plaats van zijn normale witte overhemd met de epauletten met korpsingines. Het kwam doordat Kim zelfs vanuit de deuropening de zweetdruppels op zijn karamelkleurige huid kon zien parelen. Hij had zijn zenuwen duidelijk niet onder controle. Nu begon ze zich zorgen te maken: ze had Woody nog nooit zien zweten.

Twee paar ogen volgden haar toen ze de deur sloot.

Ze kon niets bedenken dat ze gedaan zou hebben om hen allebei kwaad te maken. Commissaris Baldwins kantoor was gevestigd in Lloyd House in Birmingham en ze zag hem vaak... maar alleen op televisie.

‘Meneer?’ vroeg ze aan de enige man in de kamer die iets voor haar betekende. Het was onmogelijk om naar hem te kijken en niet de ingelijste foto van zijn twintigjarige zoon, gekleed in marine-uniform, voor zich te zien. Twee jaar na het nemen van die foto had de marine zijn dode lichaam bij Woody afgeleverd.

‘Ga zitten, Stone.’

Ze liep naar de enige lege stoel in de kamer, die in het midden tegenover de twee mannen stond. Toen liet ze haar blik van de een naar de ander glijden, op zoek naar een aanwijzing wat er gaande was. Tijdens de meeste gesprekken die zij met Woody had, hield hij zijn hand in een wurggreep om zijn stressbal geklemd, die altijd op zijn bureau lag. Dat was een geruststellende gewoonte; het was een teken dat alles goed was tussen hen. Nu lag het balletje op het bureau.

‘Stone, vanochtend heeft een ontvoering plaatsgevonden.’

‘Is de ontvoering bevestigd?’ vroeg ze meteen. Het gebeurde zeer regelmatig dat mensen als vermist werden opgegeven en binnen een paar uur weer teruggevonden werden.

‘Ja, het is bevestigd.’

Ze wachtte geduldig af. Zelfs nu er sprake was van een daadwerkelijke ontvoering wist Kim nog niet zeker waarom ze tegenover de hoofdinspecteur en zijn baas zat.

Gelukkig was Woody niet iemand die van onnodige intrige of spanningsopbouw hield; hij kwam meteen ter zake. ‘Het gaat om twee jonge meisjes.’

Kim sloot haar ogen en haalde diep adem. Nu begreep ze waarom dit geëscaleerd was. ‘Net zoals vorige keer, meneer?’

Hoewel zij geen deel had uitgemaakt van het onderzoeksteam, wist iedereen van het korps van de zaak van dertien maanden geleden af. Velen hadden geholpen bij de zoektocht. Kim wist veel van de zaak, maar het meest opvallende kwam nu bij haar boven: een van de meisjes was niet teruggevonden.

Woody haalde haar aandacht terug naar het heden. ‘Dat weten we nog niet zeker, maar daar lijkt het in eerste instantie wel op. De twee meisjes zijn beste vriendinnen en men heeft ze voor het laatst gezien bij het Old Hill Leisure Centre. De moeder van een van de meisjes zou hen om 12.30

uur ophalen, maar haar auto was kapot. Beide moeders kregen om 12.20 uur een sms-bericht dat ontvoerders de meisjes hadden meegenomen.'

Het was nu 13.15 uur. De meisjes waren nog geen uur geleden ontvoerd, maar vanwege de sms'jes werd er niets nagevraagd bij vrienden en burens en werd er ook niet gedacht dat de meisjes gewoon weggelopen waren. Deze meisjes waren niet verdwenen, ze waren ontvoerd. Dit was absoluut een zaak.

Kim richtte haar blik op de commissaris. 'Wat ging er vorige keer mis?'

'Pardon?' vroeg hij verrast. Hij had blijkbaar niet verwacht dat ze hem direct zou aanspreken.

Kim bestudeerde zijn gezicht toen hij naar een antwoord zocht. Hij had duidelijk mediatraining gehad. Ze zag geen rimpels, geen zweetdruppeltjes bij zijn haarlijn. Maar goed, dat was geen verrassing. Hij had genoeg niveaus onder zich die hij de schuld kon geven.

Baldwins reactie op haar vraag was een strakke blik: een waarschuwing dat ze haar mond moest houden.

Kim staarde terug. 'Er is maar één kind teruggevonden, dus wat ging er mis?'

'Volgens mij zijn de details...'

'Meneer, waarom ben ik hier?' vroeg ze aan Woody. Het ging om een dubbele ontvoering. Dit was een zaak voor de landelijke recherche, niet de lokale. Een serieus geval als dit zou over meerdere secties worden verdeeld. Je had een sectie voor aanwijzingen, eentje om achtergronden na te trekken, eentje om plaatselijk onderzoek te doen, mensen die camera-beelden en dergelijke natrokken en dan had je nog een sectie die zich met de pers bezighield. Dat laatste zou Woody haar nooit laten doen.

Woody en Baldwin wisselden een blik uit en Kim kreeg het gevoel dat het antwoord haar niet zou bevallen. Haar eerste vermoeden was dat haar team gevraagd zou worden om bij de zaak te assisteren. Dan zouden ze hun huidige werklast aan aanrandingen, huiselijk geweld, fraude en

pogingen tot moord moeten laten vallen, evenals de afrondende werkzaamheden aan de zaak van Dewain Wright. ‘U wilt mijn team inzetten bij de zoektocht...’

‘Er komt geen zoektocht, Stone,’ zei Woody. ‘Er is mediacensuur in deze zaak.’

‘Meneer?’ Dat was ongehoord in het geval van ontvoering. Normaliter had de pers binnen een paar minuten lucht van de zaak.

‘Er is niets via onze radiofrequenties doorgegeven en de ouders zwijgen op dit moment als het graf.’

Kim knikte begrijpend. Als ze zich het goed herinnerde, was het de vorige keer ook zo gegaan, alleen was op de derde dag het nieuws alsnog uitgelekt. Later die dag was het ene kind levend teruggevonden, wandelend langs een weg, maar het andere kind was nooit opgespoord. ‘Ik ben er nog niet helemaal zeker van wat...’

‘Ze willen dat jij deze zaak leidt, Stone.’

Tien seconden verstreken. Kim wachtte op de clou van de grap, maar die kwam niet.

‘Meneer?’

‘Dat is uiteraard onmogelijk,’ zei Baldwin. ‘Je hebt absoluut de ervaring of vaardigheden niet voor een zaak van deze omvang.’

Hoewel Kim het daar op zich mee eens was, kwam ze toch in de verleiding het even over de Crestwood-zaak te hebben, waarin zij en haar team de moordenaar van vier tienermeisjes hadden weten te pakken. Dat deed ze niet; ze draaide zich wel zo in haar stoel dat ze alleen Woody nog aankeek. ‘Wie wil dat?’

‘Een van de ouders. Ze heeft specifiek om jou gevraagd en weigert met iemand anders te praten. We willen dat jij de eerste onderzoeksgegevens vastlegt. Intussen stellen wij een team samen. Jij rapporteert zo snel mogelijk en draagt de zaak over aan de leidinggevend onderzoeker.’

Kim knikte dat ze het proces begreep, maar hij had haar vraag daarmee

nog niet beantwoord. ‘Meneer, mag ik weten wie de meisjes zijn en wie de ouder is die om mij gevraagd heeft?’

‘De meisjes heten Charlie Timmins en Amy Hanson. De moeder van Charlie heeft gevraagd of jij bij deze zaak betrokken kon worden. Haar naam is Karen. Ze zegt dat ze een vriendin van je is, klopt dat?’

Kim schudde haar hoofd. Uitgesloten: ze kende geen enkele Karen Timmins en ze had al helemaal geen vrienden.

Woody pakte een vel papier van zijn bureau en keek erop. ‘Sorry, Stone. Misschien ken je haar onder haar meisjesnaam? Ze heette Karen Holt.’

Kim verstijfde. Die naam bevond zich veilig opgeborgen in haar verleden, op een plek waar ze nauwelijks naar terugkeerde.

‘Stone, ik zie aan je dat je haar inderdaad kent.’

Kim stond op en keek alleen Woody aan. ‘Ik zal de eerste ondervraging doen en die aan de leidinggevende rechercheur overdragen, meneer. Maar u mag van me aannemen dat deze vrouw zeker geen vriendin van me is.’

Kim stuurde de Ninja door de file heen naar de positie vlak voor het stoplicht. Toen het licht op oranje sprong om aan te geven dat groen zo zou komen, gaf ze gas en racete over de kruising. Bij de volgende rotonde tikte ze bij zestig kilometer per uur heel even met haar knie het asfalt aan.

Ze reed naar het zuiden en liet het hart van het Black Country achter zich. Het gebied heette zo vanwege de tien meter dikke laag ijzererts in de grond en de kooladers die op meerdere plaatsen aan de oppervlakte kwamen. Historisch gezien was het een agrarisch gebied, maar veel mensen hadden daarnaast als smid of spijkermaker gewerkt. Tegen het jaar 1620 waren er in een straal van zestien kilometer rondom Dudley Castle meer dan twintigduizend smeden te vinden geweest.

Het adres dat Woody haar had gegeven, was een verrassing voor Kim. Ze kon zich nauwelijks voorstellen dat Karen Holt in een van de betere dorpen van het Black Country woonde. Eerlijk gezegd was ze verbaasd dat de vrouw nog leefde.

Toen ze door Pedmore reed, kwam de bebouwing steeds verder van de openbare weg te staan. De tuinen werden groter, de bomen hoger en de ruimte tussen de huizen breder. Oorspronkelijk was Pedmore een dorp op het platteland van Worcestershire geweest, maar door de intensieve bebouwing in het interbellum was het aan Stourbridge vastgegroeid.

Vanaf Redlake Road draaide ze een met grint bedekte oprit op. Eenmaal bij het huis kon ze niet anders dan stilletjes haar waardering erkennen. Het vrijstaande huis stamde uit de Victoriaanse tijd en had een perfect

symmetrische dubbele gevel. Zo te zien waren de witte bakstenen recent nog geschilderd.

Kim parkeerde haar motor voor een rijke gedecoreerde portiek die toegang gaf tot de voordeur en daarboven een balkon met balustrade steunde. Aan beide zijden van de portiek stak een erker naar voren.

Alles aan het huis ademde een geslaagd leven uit en Kim kon niet anders dan zich afvragen wat Karen Holt had gedaan om hier te komen. Als ze Bryant bij zich had gehad, hadden ze hun spelletje 'raad wat het kost' gedaan. Haar openingsbod zou niet lager dan anderhalf miljoen zijn geweest.

Naast een zilvergrijze Range Rover stond een Vauxhall Cavalier zonder kentekenplaat. Een korte blik in het rond liet haar weten dat het huis aan geen enkele kant uitkeek op de burens. Al die observaties sloeg ze mentaal op, zodat ze die later door zou kunnen geven aan wie Woody dan ook de leiding over de zaak gaf.

De voordeur werd geopend door een agent die Kim herkende van een eerdere zaak waar ze aan gewerkt had. Ze stapte de hal binnen, waar een vloer lag van antieke keramische vloertegels. De ruimte werd gedomineerd door een ronde, eikenhouten tafel, waarop de hoogste vaas met bloemen stond die ze ooit had gezien. Aan beide kanten van de hal lag een woonkamer. 'Waar is ze?' vroeg Kim aan de agent.

'In de keuken, mevrouw. De moeder van het andere kind is daar ook.'

Kim knikte en liep langs de brede trap.

Een vrouw kwam haar tegemoet.

Het duurde even voor Kim haar kon plaatsen, maar zo te zien had de andere vrouw haar wel ogenblikkelijk herkend.

Karen Timmins leek nog maar weinig op Karen Holt. De kapotte spijkerbroek die aan elke ronding kleefde, was vervangen door een stijlvolle, slim-leg broek. In plaats van strakke, laag uitgesneden topjes die haar borsten maar nauwelijks bedekten, droeg ze een trui met V-hals die het

lichaam eronder wel suggereerde, maar niet blootgaf. Haar blond geverfde haar had zijn normale roodbruine kleur terug en viel stijlvol rond een gezicht dat weliswaar aantrekkelijk, maar niet beeldschoon was. Het was duidelijk dat ze eraan had laten sleutelen. Niet veel, maar genoeg om de structuur te veranderen.

Kim vermoedde dat ze een neuscorrectie had laten doen. Karen had altijd al een hekel gehad aan haar neus, waar ze eerlijk gezegd ook veel reden toe had gehad.

‘Kim! Godzijdank. Bedankt dat je wilde komen. Echt, dank je wel.’

Kim stond toe dat de andere vrouw haar hand drie seconden vasthield; toen trok ze hem terug.

Een tweede vrouw kwam naast Karen staan. De angst in haar ogen maakte plaats voor hoop.

Karen ging opzij. ‘Kim, dit is Elizabeth, Amy’s moeder.’

Kim knikte naar de vrouw, wier mascara in vegen onder haar ogen zat. Elizabeths kapsel was een korte, kastanjekleurige bob. Ze was iets zwaarder dan Karen en gekleed in een crèmekleurige broek en een roze trui. ‘En jij bent Charlies moeder?’ vroeg Kim aan Karen.

Karen knikte gretig.

‘Hebben jullie ze gevonden?’ vroeg Elizabeth ademloos.

Kim schudde haar hoofd en leidde de vrouw naar de keuken. ‘Ik ben hier om gegevens te noteren voor de...’

‘Ga je ons niet helpen met...’

‘Nee, Karen. Ze zijn bezig een team samen te stellen. Ik ben hier alleen om een eerste verslag op te maken.’

Karen opende haar mond om ertegenin te gaan, maar Kim stak haar hand op en glimlachte geruststellend. ‘Ik kan je verzekeren dat jullie de beste agenten toegewezen zullen krijgen, agenten die veel meer ervaring hebben met dit soort zaken. Hoe eerder jullie me alle details vertellen, hoe eerder ik die door kan geven en hoe eerder jullie kinderen weer veilig thuis zijn.’

Elizabeth knikte begrijpend, maar Karen kneep haar ogen toe.

Aha, die blik herkende ze... Maar Kim negeerde hem, net zoals ze gedaan had toen ze allebei nog tieners waren. 'Jullie hebben berichtjes gekregen, toch?' vroeg ze.

Ze staken haar allebei hun telefoon toe.

Ze pakte als eerste Karens telefoon en las de kille, zwarte letters.

Je hoeft je niet te haasten. Charlotte komt vandaag niet thuis. Dit is geen grap. Ik heb je dochter.

Kim gaf de telefoon terug en nam die van Elizabeth aan.

Amy komt vandaag niet thuis. Dit is geen grap. Ik heb je dochter.

'Oké, vertel me precies wat er gebeurd is,' zei ze, terwijl ze hem teruggaf.

De twee vrouwen gingen aan de keukenbar zitten. Karen nam een slok koffie en stak toen van wal. 'Ik zette de meisjes vanochtend af bij het sport- en recreatiecentrum...'

'Hoe laat?'

'Om 10.15 uur. Hun les begon om 10.30 uur en was om 12.15 uur afgelopen. Ik haal ze altijd om 12.30 uur weer op.'

Kim hoorde de emotie in haar stem; het was duidelijk dat de vrouw tegen haar tranen vocht.

Elizabeth legde een hand op die van Karen en spoorde haar aan verder te praten.

Karen slikte. 'Precies op tijd liep ik het huis uit om ze op te halen. Ze wachten altijd in de hal tot ik er ben. Mijn auto wilde niet starten... en toen kreeg ik die sms.'

'Heb je camera's rond je huis geïnstalleerd?' vroeg Kim. Op dit moment moest ze ervan uitgaan dat de problemen met de auto geen toeval waren en dat iemand bij de auto was geweest om die te saboteren.

Karen schudde haar hoofd. 'Waarom zouden we?'

'Kom niet aan de auto,' beval Kim. 'Misschien kan het forensisch team een aanwijzing vinden.' Dat was een mogelijkheid, al was het niet erg

waarschijnlijk. ‘Het is duidelijk dat de ontvoerders jullie routine kenden.’

Elizabeth keek op. ‘Meerdere?’

Kim knikte. ‘Dat vermoed ik wel. Jullie dochters zijn negen. Die zijn samen niet makkelijk te bedwingen. Met één volwassene en twee kinderen zou er zeker een worsteling zijn ontstaan. Dat zou men hebben kunnen horen.’

Elizabeth maakte een geluidje, maar Kim negeerde dat. Met huilen kregen ze hun kinderen niet terug – als dat wel zo was, zou ze er zelf ook wat waterlanders uit persen. ‘Heeft een van jullie in de laatste tijd iets vreemds opgemerkt? Bekende gezichten die je vaker zag, auto’s die vaak langsreden... Hebben jullie het gevoel gehad dat jullie bekeken werden?’

Beide vrouwen schudden hun hoofd.

‘Hebben jullie dochters iets verteld, misschien over benaderd zijn door een vreemde?’

‘Nee,’ zeiden ze tegelijk.

‘Waar zijn de vaders van de meisjes?’

‘Ze zijn op weg naar hier. Ze waren op de golfbaan. We hebben ze net voor jij kwam gesproken.’

Dat beantwoordde meteen die vragen. Beide vaders waren duidelijk nog in beeld, dus het was onwaarschijnlijk dat het om een voogdijkwestie ging. Daarnaast bleek dat de gezinnen goed bevriend waren. ‘Wees alsjeblieft eerlijk. Hebben jullie contact gehad met iemand anders? Vrienden, familie?’

Ze schudden allebei hun hoofd. Karen zei: ‘De agent met wie we gesproken hebben, zei dat we dat niet moesten doen tot iemand contact met ons heeft opgenomen.’

Dat was een goed advies geweest. Vanzelfsprekend zelfs, omdat de ontvoering bevestigd was. De meisjes waren niet vermist, ze waren ontvoerd.

‘Wat moeten we doen, rechercheur?’ vroeg Elizabeth.